

Sygn. akt V CSK 202/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Monika Koba

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Zawisza

w sprawie z powództwa E.N.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej "O." w [...]

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa .../15,

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od pozwanej na rzecz
powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w [...] w sprawie z powództwa E.N. zobowiązał pozwaną Spółdzielnię Mieszkaniową Lokatorsko - Własnościową O. w [...] do złożenia oświadczenia woli o następującej treści „Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko - Własnościowa O. z siedzibą w [...], zarejestrowana w Rejestrze Przedsiębiorców - Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem [...] wyodrębnia własność lokalu mieszkalnego położonego w [...] przy ul. [...] 8a/8 o powierzchni użytkowej 59.90 m² wraz z przynależną piwnicą o powierzchni 4,25 m² i udziałem wielkości 278/10000 w części wspólnej nieruchomości, który jest w posiadaniu i używaniu E.N. oraz przenosi własność tego lokalu wraz z przynależną piwnicą i udziałem wielkości 278/10000 w części wspólnej nieruchomości oraz udziałem wielkości 278/10000 w użytkowaniu wieczystym gruntu, dla których Sąd Rejonowy w [...] Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr .../9, na rzecz E.N.”. Sąd Okręgowy ustalił, że powódka od 1990 r. wynajmowała lokal mieszkalny w budynku wielorodzinnym w [...] przy ulicy [...] 8A/8, który należał do jej zakładu pracy - Zakładów Urządzeń Przemysłowych w [...]. Budynek ten wraz sąsiednim został przekazany pozwanej spółdzielni w formie darowizny w dniu 6 maja 1998 r., ze zobowiązaniem jej do przyjęcia najemców lokali mieszkalnych w poczet członków Spółdzielni i dokonania na ich rzecz przydziału lokali. Powódka złożyła pozwanej wniosek o przyjęcie jej w poczet członków w dniu 27 sierpnia 1998 r. i decyzją zarządu z dnia 8 września 1999 r. została przyjęta. W sierpniu 2007 r. zarząd spółdzielni podjął uchwałę w sprawie określenia przedmiotu odrębnej własności lokali mieszkalnych w obu darowanych spółdzielni budynkach, w tym lokalu zajmowanego przez powódkę. W uchwale wskazano, że na lokalach, które mogą być wyodrębnione nie ciąży zadłużenie. W dniu 31 lipca 2007 r. powódka złożyła wniosek o przekształcenie jej lokatorskiego prawa do lokalu w prawo odrębnej własności na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1222 ze zm. – dalej „u.s.m.”), w którym zobowiązała się do uregulowania wszelkich ewentualnych zaległości przypadających na lokal. Następnie w dniu 10 grudnia 2007 r. skierowała do pozwanej wniosek o dokonanie

na jej rzecz przydziału lokatorskiego prawa do zajmowanego lokalu mieszkalnego. W dniu 4 października 2007 r. Rada Nadzorcza pozwanej podjęła uchwałę nr 82/2007, ustalającą, że wysokość nakładów koniecznych poniesionych przez Spółdzielnię na lokal powódki, po odliczeniu kaucji w kwocie 10,10 zł wynosi 8.884,35 zł. Nieważność tej uchwały stwierdził Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 11 grudnia 2007 r. W dniu 10 marca 2008 r. Rada Nadzorcza pozwanej podjęła kolejną uchwałę, oznaczoną nr 89/2008, w której wysokość swoich nakładów koniecznych na lokal powódki, po odliczeniu kaucji w kwocie 61 zł, określiła na kwotę 5.911,52 zł. Także ta uchwała została zaskarżona do Sądu Okręgowego w [...], który stwierdził jej nieważność wyrokiem z dnia 5 grudnia 2008 r. Pozwana Spółdzielnia nie uwzględniła wniosku powódki z dnia 31 lipca 2007 r., ani też jej wniosku z dnia 10 grudnia 2007 r. Dopiero na skutek wytoczonego przez powódkę powództwa Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 11 grudnia 2008 r. zobowiązał pozwaną do złożenia oświadczenia woli o ustanowieniu na rzecz powódki spółdzielczego lokatorskiego prawa do zajmowanego lokalu. W styczniu 2009 r. powódka zażądała od pozwanej potwierdzenia, że prawo lokatorskie zostało ustanowione. W odpowiedzi pozwana zwróciła się o potwierdzenie, że powódka podtrzymuje wniosek z dnia 31 lipca 2007 r. o ustanowienie na jej rzecz odrębnej własności lokalu. Powódka potwierdziła, wnosząc o wyznaczenie terminu u notariusza. Zarząd pozwanej najpierw wskazał termin, potem jednak wycofał się, wskazując na wątpliwości prawne. Wobec bezskuteczności swoich próśb powódka wystąpiła z kolejnym powództwem – żądała zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli, którego skutkiem byłoby nabycie własności zajmowanego przez nią lokalu. Sąd Okręgowy w [...] oddalił powództwo, powołując się na art. 49 u.s.m., ponieważ nie stwierdził bezczynności po stronie pozwanej. W dniu 25 czerwca 2009 r. rada nadzorcza pozwanej powzięła uchwałę nr 100/2009 w sprawie wysokości wkładu budowlanego dla członków Spółdzielni, którym przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego w jej budynkach. Ustaliła w niej, że na wniosek członków, mających takie prawo dokona na ich rzecz przeniesienia odrębnej własności zajmowanych lokali po uzupełnieniu przez nich wkładu budowlanego w wysokości 7 % wartości rynkowej lokalu, ustalonej na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę

majątkowego, na koszt wnioskodawcy. Również ta uchwała uznana została za nieważną wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 17 marca 2010 r. w odniesieniu do lokali znajdujących się w budynkach przy ul. [...] 8A, 8B, 10A, 10B oraz przy [...] 27 - 27A. Pomiędzy stronami trwały dalsze rozmowy i korespondencja w sprawie przeniesienia prawa własności spornego lokalu. Powódka domagała się niezwłocznego przygotowania umowy, pozwana uzależniała przeniesienie własności od uzupełnienia wkładu budowlanego na podstawie operatu szacunkowego i uchwały rady nadzorczej określającej wysokość bonifikaty. Nie podała jednak powódce kwoty, jaką powinna uiścić. Pismem z dnia 30 kwietnia 2012 r. powódka po raz kolejny wezwała pozwaną do przedstawienia warunków niezbędnych do zawarcia umowy przeniesienia własności zajmowanego lokalu, w tym do przedstawienia rozliczeń należności powódki wskazanych w art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 u.s.m. Pozwana stwierdziła w odpowiedzi, że powódka nie spełniła wszystkich wymagań. Na zapewnienie powódki o ich spełnieniu nie zareagowała. W tej sytuacji powódka wystąpiła z niniejszym powództwem.

W księdze wieczystej dla nieruchomości, na której znajdują się budynki przy ulicy [...] 8A, 8B, 10A i 10B pozwana wpisana jest jako użytkownik wieczysty gruntu i współwłaściciel nieruchomości budynkowych. Statut Spółdzielni (§ 131 Statutu) wśród warunków przeniesienia własności lokalu mieszkalnego wymienia jedynie uiszczenie przez lokatora, proporcjonalnie do części przypadającej na dany lokal, zobowiązań Spółdzielni związanych z budową i zaciągniętymi kredytami, a także uregulowanie należności czynszowych. W latach 1998 - 2005 strona pozwana zawarła 20 umów przeniesienia własności lokali i ustanowienia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego w otrzymanych w drodze darowizny budynkach przy ul. [...] 8A-8B i 10A-10B za kwoty od 10.475,73 zł do 19.120 zł. W żadnym wypadku nabycie praw do lokali mieszkalnych nie było uzależnione od uiszczenia ich ceny rynkowej. Z kolei prawa do lokali mieszkalnych w budynku przy ul. Prusa zostały przekształcone bez jakichkolwiek opłat, za wyjątkiem opłat manipulacyjnych.

Sąd Okręgowy rozpatrzył powództwo przyjmując za jego podstawę art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 § 1 k.p.c. oraz art. 12 ust. 1 i art. 49¹ u.s.m. w zw. z art. 17¹⁴ u.s.m. Stwierdził, że art. 49¹ u.s.m. przyznaje osobie, mogącej żądać na podstawie

ustawy ustanowienia prawa odrębnej własności lokalu, roszczenie o ustanowienie tego prawa w razie bezczynności spółdzielni. Artykuł 12 ust. 1 u.s.m. w brzmieniu obowiązującym od 30 grudnia 2009 r. przewiduje, że na pisemne żądanie członka, któremu przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, spółdzielnia jest obowiązana zawrzeć z tym członkiem umowę przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez niego spłaty przypadającej na ten lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, w tym w szczególności odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami, a jeżeli spółdzielnia skorzystała z pomocy uzyskanej ze środków publicznych lub innych środków – spłaty przypadającej na ten lokal części umorzenia kredytu w kwocie podlegającej odprowadzeniu przez spółdzielnię do budżetu państwa, a także po dokonaniu spłaty z tytułu opłat czynszowych. Ustęp 1² tego przepisu nakazuje spółdzielni zawarcie umowy w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku przez lokatora. Sąd zaznaczył, że są to jedyne wymagania ustawowe, z czego wywiódł wniosek, że spółdzielnia nie może wprowadzić dodatkowych wymagań, które nie są przewidziane w art. 12 ust. 1 u.s.m. Pozwana tymczasem uznała za warunek niezbędny do ustanowienia odrębnej własności lokalu na rzecz powódki zapłacenie przez nią wartości rynkowej lokalu. Sąd Okręgowy nie podzielił tego stanowiska. Wskazał, że celem nowelizacji ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, dokonanej w 2009 r. było szybkie i tanie uwłaszczenie spółdzielców na ich majątku, powołał też poglądy prezentowane w literaturze prawniczej na ten temat. Możliwość ukształtowania stosunku prawnego według uznania stron ocenił jako niedopuszczalną, gdyż prowadziłoby to do obejścia ustawy. Sąd zwrócił uwagę, że również postanowienia statutu pozwanej wśród warunków przeniesienia własności lokalu mieszkalnego wymieniają jedynie uiszczenie przez lokatora proporcjonalnie części przypadających na dany lokal zobowiązań Spółdzielni związanych z budową i zaciągniętymi kredytami, a także uregulowanie należności czynszowych. Uzupełniając Sąd Okręgowy zaznaczył, że domaganie się od powódki zapłaty rynkowej wartości lokalu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, skoro inni spółdzielcy otrzymywali prawo odrębnej własności mieszkań za znacznie niższe kwoty.

Sąd Apelacyjny [...], który rozpoznał sprawę na skutek apelacji pozwanej, wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 r. apelację tę oddalił. Sąd przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Nie zgodził się z zarzutem błędnej interpretacji art. 12 u.s.m. Podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że przepis ten zobowiązuje spółdzielnię mieszkaniową, do zawarcia z członkiem, któremu przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, na jego pisemne żądanie, umowy przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez niego jedynie: spłaty przypadającej na ten lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 u.s.m., w tym w szczególności odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami, a jeżeli spółdzielnia skorzystała z pomocy uzyskanej ze środków publicznych lub z innych środków - spłaty przypadającej na ten lokal części umorzenia kredytu w kwocie podlegającej odprowadzeniu przez spółdzielnię do budżetu państwa; ponadto zaś spłaty zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.s.m. (tj. kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na poszczególne lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są uiszczane zgodnie z postanowieniami statutu).

Sąd odwoławczy podkreślił, że są to jedyne opłaty, jakie powinien uiścić członek spółdzielni przed zawarciem umowy przeniesienia własności lokalu, wobec czego powstanie po stronie członka spółdzielni prawa do żądania przeniesienia na niego własności lokalu i jego realizacja nie może być uzależniona od spełnienia dalszych wymagań, np. uiszczenia jeszcze innych, nie wymienionych w powołanych przepisach opłat, czy wartości rynkowej lokalu. Zwrócił uwagę, że pozwana otrzymała lokal powódki nieodpłatnie, w drodze darowizny i nie poniosła żadnych kosztów wymienionych w art. 12 ust 1 u.s.m., w związku z czym nie może uzależniać przeniesienia własności lokalu od świadczenia przez powódkę dodatkowej opłaty, której wysokości nawet nie określiła. W konsekwencji Sąd drugiej instancji uznał, że w ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych przeniesienie na powódkę własności lokalu powinno nastąpić nieodpłatnie. Odniósł się też negatywnie do zarzutu, jakoby konieczność wniesienia dodatkowych płatności wynikała pośrednio z treści art. 9 ust 1 i 2 ustawy z dnia 12 października

1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1381 – dalej „ustawa z 1994 r.”). Wyjaśnił, że przepis ten dotyczy opłaty za ustanowienie spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu, które powódce już przysługuje. Obowiązujące w tym zakresie zasady nie mają przełożenia na reguły przeniesienia własności lokalu na rzecz członka spółdzielni, któremu przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu, te bowiem wyznacza autonomicznie art. 12 u.s.m. Strona pozwana powoływała się na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r. (P 17/2008). Sąd Apelacyjny zwrócił jednak uwagę, że po wydaniu tego wyroku, w którym Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 12 ust. 1 w zakresie, w jakim zobowiązuje spółdzielnię do zawarcia umowy przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez członka spółdzielni wyłącznie spłat, o których mowa w pkt 1-3 tego przepisu (w brzmieniu badanym przez TK), jest niezgodny z art. 64 ust. 2 i 3 w zw. z art. 21 ust. 2 Konstytucji, ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych została znowelizowana ustawą z dnia 18 grudnia 2009 r. (Dz.U. Nr 223, poz. 1779). Nowego brzmienia tego przepisu Trybunał Konstytucyjny już nie zakwestionował. Nowelizacja dodała również nowy ust. 11 w art. 1 u.s.m., zgodnie z nim spółdzielnia mieszkaniowa nie może odnosić korzyści majątkowych kosztem swoich członków, w szczególności z tytułu przekształceń praw do lokali. Uwzględniając zmieniony stan prawny Sąd Apelacyjny uznał, że żądanie od powódki zapłaty wartości rynkowej lokalu było nieuzasadnione i sprzeciwiało się treści 1 ust. 11 u.s.m.

Rozpatrując zarzut nieuzasadnionego zastosowania przez Sąd Okręgowy art. 17¹⁴ u.s.m., który dotyczy przenoszenia prawa własności nieruchomości lokalowych na osoby, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, a nie prawo lokatorskie – jakim dysponuje powódka, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że Sąd Okręgowy powołał art. 17¹⁴ u.s.m. jedynie w cytacie z przywołanej wypowiedzi doktrynalnej, nie stosował go jednak.

Sąd drugiej instancji nie stwierdził również naruszenia art. 49¹ u.s.m. przez stwierdzenie beczynności pozwanej w sprawie wniosku powódki. Zwrócił uwagę na przewidziany w art. 12 ust. 1² u.s.m. termin 6 miesięcy biegnący od dnia złożenia wniosku przez lokatora, przewidziany na realizację obowiązku zawarcia

umowy z powódką, któremu pozwana uchybiła. Powódka złożyła wniosek i spełniła wymagania z art. 12 ust. 1 u.s.m., a pozwana mimo to przez okres pięciu lat uzależniała przeniesienie własności lokalu od wniesienia przez powódkę wkładu, co stanowiło żądanie pozbawione podstawy prawnej. Za bezzasadne uznał też stanowisko pozwanej, która dopatrywała się naruszenia art. 64 k.c. i art. 1047 k.p.c. przez ich bezpodstawne zastosowanie, mimo że nie zostały spełnione wymagania z art. 12 u.s.m. Podkreślił, że powódka spełniła wymagania określone w tym przepisie i na podstawie art. 49¹ u.s.m., przysługiwało jej uprawnienie do wystąpienia z roszczeniem przewidzianym w tym przepisie.

Pozwana spółdzielnia wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego i oparła ją na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Zarzuciła naruszenie art. 12 ust. 1 pkt 1 u.s.m. w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, art. 1 ust. 1¹ u.s.m. przez błędną wykładnię tych przepisów, a także art. 21 ust. 1 i 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 1 i 2 Konstytucji RP. We wnioskach domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu [...] do ponownego rozpoznania oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za całość postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej powódka wniosła o oddalenie tej skargi oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Sądy obu instancji słusznie przyjęły, że art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 u.s.m., przyznaje członkowi spółdzielni, dysponującemu spółdzielczym lokatorskim prawem do lokalu mieszkalnego, roszczenie o zawarcie z nim przez spółdzielnię, na jego pisemne żądanie umowy przeniesienia własności lokalu, jeżeli dokona: spłaty przypadającej na ten lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, w tym w szczególności odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami, a jeżeli spółdzielnia skorzystała z pomocy uzyskanej ze środków publicznych lub z innych środków spłaty przypadającej na ten lokal części umorzenia kredytu, w kwocie podlegającej

odprowadzeniu przez spółdzielnię do budżetu państwa oraz spłaty zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.s.m. Powiązanie tego przepisu z art. 10 ust. 1 pkt 1 u.s.m. rozumieć należy w ten sposób, że roszczenie o przeniesienie odrębnej własności lokalu uzależnione jest od wcześniejszego spłacenia nieuiszczonych dotąd, a przypadających na ten lokal zobowiązań spółdzielni związanych z realizacją zadania inwestycyjnego, niepokrytych w całości przez wniesienie wkładu mieszkaniowego. Przepis kładzie więc nacisk nie na konieczność opłacenia wkładu mieszkaniowego, lecz na konieczność zwrócenia spółdzielni wszystkich poniesionych przez nią wydatków na budowę lokalu, a także pokrycia odpowiedniej części ciążących na spółdzielni zobowiązań kredytowych, wynikających z kredytów zaciągniętych na budowę. Nie ma natomiast podstaw do odczytywania go jako uzależniającego możliwość przeniesienia własności lokalu od uiszczenia wkładu mieszkaniowego. Wkład mieszkaniowy jest świadczeniem przeznaczonym na poniesienie kosztów budowy w przeliczeniu na lokal, w art. 12 ust. 1 u.s.m., nie chodzi natomiast o wniesienie wkładu, lecz o sprawdzenie, czy pozostały niespłacone koszty i zobowiązania związane z lokalem, których wkład nie pokrył. Jeżeli więc nieruchomość została przekazana w drodze darowizny, to znaczy w sposób, który włączył do majątku spółdzielni gotowy obiekt, bez konieczności ponoszenia przez nią kosztów zadania inwestycyjnego, a tym bardziej zaciągania na ten cel kredytów, nie ma podstaw, by domagać się wnoszenia wkładu budowlanego, jeżeli nie wynika to z przepisu ustawy. Takie żądanie – jak słusznie przyjął Sąd Apelacyjny, naruszałoby art. 1 ust. 1¹ u.s.m. zakazujący spółdzielni mieszkaniowej odnoszenia korzyści majątkowych kosztem swoich członków. Rozwiązanie ustawowe nie stanowi naruszenia wskazanych przez pozwaną norm konstytucyjnych. Pozwana otrzymała wartościowe składniki majątkowe od przedsiębiorstwa państwowego, które wybudowało je i wynajmowało swoim pracownikom. Przeniesienie własności było nieodpłatne, łączyło się jednak ze zobowiązaniem pozwanej spółdzielni do przyjęcia lokatorów darowanych budynków w poczet członków i ustanowienia na ich rzecz spółdzielczych praw do lokalu na zasadach doprecyzowanych w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1994 r., a więc miało na celu zapewnienie im stabilnych praw do zamieszkiwania w budynkach, których wyzbywał się ich pracodawca. Darowując spółdzielni gotowy lokal zakład

pracy niejako wnosił jednocześnie wkład budowlany. Spełnienie przez powódkę obowiązków uprawniających ją do uzyskania lokatorskiego prawa do lokalu zostało skontrolowane w postępowaniu sądowym o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli o ustanowieniu takiego prawa na jej rzecz, w którym jej powództwo zostało uwzględnione. Jedynie w tym postępowaniu miał zastosowanie art. 9 ust. 2 ustawy z 1994 r., a uwzględnienie powództwa nakazuje przyjąć, że obowiązujące powódkę wymagania ustawowe do uzyskania tego prawa zostały przez nią wykonane. Pozwana w swoich dokumentach potwierdziła, że z lokalem zajmowanym przez powódkę nie są związane żadne długi wymienione w art. 12 ust. 1 u.s.m. W związku z tym skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw i podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.

kc

aj